

Böjt – Jézus Krisztus kínszenvedése és halála

Ajánlott zsoltárok: 4, 6, 18, 25, 31, 32, 38, 51, 91, 102, 130, 151, 156, 163, 164, 172, 186, 187, 188, 444, 453–455.

461 szöveg: Lengyel J., Debrecen, 1806
dallam: H. L. Hassler, 1601 (Ó, Krisztus-fő)

A tö-re-del-mes szí-vet, Te, U-ram, sze-re-ted,
Az en-ge-del-mes lel-ket So-ha meg nem ve-ted.

Ez-zel a re-mény-ség-gel Te-hoz-zád ó-haj-tunk,

Légy, ké-rünk, se-gít-ség-gel, És kö-nyö-rülj raj-tunk.

» Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem! (Zsolt 51,19)

szöveg: Balassi B. 462
dallam: Kájoni-kódex, 1634 után

1. Bocsásd meg, Úr Is-ten, if-jú-sá-gom-nak vét-két,

Sok hi-tet-len-sé-gét, un-dok fer-tel-mes-sé-gét,

Tö-röld el rú-t-sá-gát, min-den ál-nok-sá-gát,

könnyeb-bítsd lel-kem ter-hét.

2. Az én búsult lelkem én nyavalyás testemben / Tétova bujdosik, mint madár a szélvészben; / Tőled elijedett, tudván, hogy vétkezett, akar esni kétségben.
3. Akarna gyakorta hozzád ismét megtérni, / De bűnei miatt nem mer elődbe menni, / Tőled oly igen fél, reád nézni sem mér, színed igen rettegi.
4. Semmije sincs pedig, mivel elődbe menjen, / Mivel jóvoltodért viszont téged tiszteljen, / Nagy alázatosan, méltó haragodban Tégedet engeszteljen.
5. Bátorítsad, Uram, azért biztató szóddal! / Mit használsz szegénynek örök kárhozatjával? / Inkább hadd dicsérjen e földön éltében szép magasztalásokkal.
6. Térj azért, én lelkem, kegyelmes Istenedhez, / Szép könyörgésekkel béküljél szent kezéhez, / Mert lám, hozzá fogad, csak reá hagy magad: igen irgalmas Úr ez.
7. Higgyünk mindörökké egyedül csak őbenne, / Őrizkedjünk bűntől, ne távozzunk őtöle. / Áldott az ő neve örökké mennyekbe, ki már megkegyelmeze.

1. Ó, meny-nyek - nek fé - nyes - sé - ge,
 És szen - tek - nek di - cső - sé - ge,
 Bű - nö - sök - nek re - mén - y - sé - ge,
 E - gyet - len - egy se - gít - sé - ge!

2. Teelőtted vallást teszünk, / Hogy mi mindnyájan vétkeztünk,
Méltó haragodba estünk, / És örök halált érdemlünk.
3. Mert ímé, már a mi bűnünk / Hatalmasan regnál bennünk,
Melyért a mi ellenségünk / Követeli jussát bennünk.
4. Nincs szívünkben reménységünk, / Nincs lelkünkben
csendességünk;
Magunkban megfogyatkoztunk, / Halál miatt nyomorodtunk.
5. Már könyörülj meg mirajtunk, / Úr Isten, mert magunk
vagyunk;
Szent Fiadért esedezünk: / Szánj meg, és ne hagyj elvesznünk!
6. Vessed reánk szemeidet, / Vedd el rólunk bűneinket,
Igazíts meg bűnből minket, / Vigasztald meg szíveinket.
7. Dicsőítünk, szent Atyánkat, / Véled együtt Megváltónkat,
És a mi Vigasztalónkat: / A dicső Szentháromságot.

1. Ó, mi kegyelmes Krisztusunk, / Ki vagy nekünk igazságunk,
Békességünk és váltságunk: / Halld meg, kérünk, imádságunk.
2. Mi szívünket, kegyes Isten, / Igaz hitben, reménységben
Kiváltképpen erősítsed, / Hogy bizhassunk csak tebenned.
3. Te isteni jóvoltodat, / Ismerhessük hatalmatod,
Melyet hozzánk megmutattál, / Mikor éretünk áldoztál.
4. Egyedül te e világnak / Viselted terhét bajának,
Nyertél nekünk üdvösséget / És mennyei örökséget.
5. Azért ily nagy szerelmedért, / Kérünk, ne vess el bűnünkért,
Ne vehessen ellenségünk / Dühösséggel semmit tőlünk.
6. Ó, mi irgalmas Királyunk, / És győzedelmes Hadnagyunk,
Hozzad hitből folyamodunk, / Tudjuk, meg nem fogyatkozunk.
7. Kérünk, ily nehéz ügyünkbe' / Ne adj ellenség kezébe,
Ne vesd bűnünket elődbe, / Végy be inkább kegyelmedbe.
8. Keresztyéni egységben, / Nevednek szentelésében,
Szent igédnek értelmében, / Tarts meg minket mindvégiglen.
9. Bírjad lelki országodat, / Te véreden vett nyájadat,
Hogy e siralom völgyében / Legyünk csendesek szívünkben.
10. Adj állandó egységet, / Lelki-testi békességet,
Hogy megfutván itt a pályát, / Vehessük el a koronát.
11. Dicsértessél áldott Isten, / Ki minket könyörgésünkben
Meghallgatsz nagy kegyelmesen / És részeltetsz mindezekben.

1. Úr Jé - zus, hoz - zád ki - ál - tok,
Te - tő - led ke - gyel - met vá - rok,

Ó, halld meg kö - nyör - gé - sem;
Ne hagyj két - ség - be es - nem!

Az i - gaz hi - tet kí - vá - nom,

Ó, ad - jad azt én - né - kem:

Né - ked él - nem, Min - den - nek hasz - nál - nom,

Szent i - gé - det kö - vet - nem.

2. Ezt is kérem, én Istenem, / Megadhatod azt könnyen:
Szégyenbe ne engedj esnem, / Tarts meg reménységemben.
Kiváltképp, ha meg kell halnom, / Hogy csak tebenned bízam,
Ne magamban,
Sem én jóságomban; / Nehogy örökké bánjam.

3. Adj erőt teljes szívemből / Megbocsátani másnak!
Te is ingyen kegyelmedből / Sok vétkem megbocsássad!
Ígéd légyen eledelem, / Mellyel lelkeim tápláljam
És megóvjam,
Ha ínség rám támad, / Ne vegyen erőt rajtam.
4. Gyönyörűség vagy félelem / Tetőd el ne űzzön,
Állhatatos mindvégiglen / Légyek az igaz hitben.
Az van kezvedben: add ingyen, / Nem cselekedetimből,
De kedvedből
Ments ki a halálból, / Az örök kárhozatból!
5. Nagy harcban, ellenkezésben, / Úr Jézus, segíts engem!
Csak a te nagy kegyelmedben / Van nyugtom és védelmem.
Ha kísértés jó, védelmezz; / Szent kezed megsegítsen,
Meg ne ejtsen,
Ami kárt szerezhet; / Tudom: nem hagysz elvesznen.

1. A - tyám, ke - gyel - mezz, A - tyám ir - gal - mazz,

tö - röld el én vét - kem!

Ím, szí - ned e - lé bűn - bá - nat - tal lép - tem.

2. Irgalmas Jézus, ki a keresztfán érettem meghaltál:
Emlékezz rólam, hogy hozzám hajoltál.
3. Szentlélek Isten, titkos erőddel munkáldodjál bennem.
Segíts, ó, segíts, új emberré lennem!

1. Menny-nek és föld - nek ne-mes te-rem-tő - je,
És min-de-nek - nek kegyel-mes Is - te - ne,
Se - hol sem-mi nincs, mi té-ged ne fél - ne
És ne ret-teg - ne.

2. Ne büntess minket a mi bűneinkért, / És ne kárhoztass, amint érdemelnénk, / Mert úgy egyenként mind pokolra mennénk, / És mind elvesznénk.
3. A mi atyáink ellened vétkeztek, / Mi is sok bűnnel káromlottunk téged, / De bűneinket te elengedheted, / És elveheted.
4. Ne gerjedjen fel haragod ellenünk, / Te színed elől, hogy mi el ne vesszünk, / A te nevedért légy kegyelmes nekünk, / Mi jó Istenünk.
5. Sok ideje már, hogy nyomorgattatunk, / Veszedelmünkben igen elfáradtunk, / Azért, Úr Isten, csak tereád várunk, / Könyörülj rajtunk.
6. Hallgass meg minket, kegyelmes Istenünk, / Mert segítséget csak tetőd kérünk, / Nincsen egyébnek, kinek esedezzünk, / Kiben reméljünk.
7. Bocsásd meg bűnét a te seregednek, / Vedd el romlását a te híveidnek, / Hogy nagy örömmel téged dicsérjenek / És tiszteljenek.
8. Dicsőség néked, kegyes Atya Isten / És uralkodó áldott Fiú Isten, / A gazsztaló Szentlélek Istennel / Örökké. Ámen.

1. Vég-te-len ir - gal - mú szent-sé - ges Úr Is - ten,
Ki en-gem se - gí - tesz min-den én ü-gyem-ben,
Csak te vagy én - né - kem győ-zel-mes fe-gy-ve - rem,
Pa - i - zsom, kő - fa - lam, min-den re-mény-sé - gem!

2. Hajtsd le füleidet a magas mennyekből, / Halld könyörgésemet kegyelmességedből, / És ne csinálj törvényt az én érdemből, / Hanem véghetetlen irgalmas szívedből!
3. A te kezéd által formáltattam földből, / Nagy bűnnel jöttem ki anyámnak méhéből, / De a te irgalmad megtisztított ettől, / S minden földi jómat vettem te kezedből!
4. Mégis én, nyomorult, háládatlan vagyok, / Új bűnnek naponként sokszor helyet adok. / Uram, költs fel, kérlek, amikor szunnyadok, / Moss meg Szentlelkeddel, mert én bűnös vagyok!
5. Atyáink vétkéiről meg ne emlékezzél, / Sőt minden bűnünkről, kérlek, feledkezzél: / Mert tégedet nem holt, hanem ki most is él, / Az dicsér, s nevedről tisztességet beszél.
6. Nem nekünk, nem nekünk, Uram, tisztességet, / De szent nevednek adj örök becületet! / Minket azért áldj meg, hogy hívjuk nevedet / Mi segítségünkre, és bízunk tebenned!

1. Vedd el, Úr Is - ten, ró-lunk ha - ra - go - dat,
 És a te ke - mény, vé - res os - to - ro - dat;
 Nagy bú - ne - in - kért mi - re - ánk ne ont - sad
 Bosz - szú - ál - lá - so - dat.

2. Ha bűnünk szerint kezdünk mi fizetni,
Ítéletedet nem állhatja senki,
Mint e világnak első veszedelmi / Nékünk megjelenti.
3. Megfertőztettünk atyáink vétkével
És gyarló lelkünk-testünk sok sebével;
Mi romlásunkat, nagy veszedelmünket / Nézd kegyelmes szemmel.
4. Adjad minékünk a te Szentlelkedet:
Ismerhessük meg mi Közbenjárónkat,
Mert megismertük mi gonoszságinkat: / Vedd el haragodat.
5. Ne hagyj elveszni ilyen nagy munkáját,
Ne hagyj hiába az ő szent halálát,
A mi Urunknak keserves nagy kínját, / Az ő áldozatját.
6. Végye el rólunk a mi bűneinket,
És mosogassa vérével vétkünket
Ő, ki Atyjával és a Szentlélekkel / Bizony örök Isten.

1. Ha - tal - mas Is - ten, kö - nyör - günk,
 Szent Fel - sé - ged - hez ki - ál - tunk.
 Mert i - gen meg - nyo - mo - rod - tunk,
 Fe - jün - ket nin - csen már ki - hez haj - ta - nunk.

2. Irgalmas Isten, hallgass meg, / Bűnünket nékünk bocsásd meg,
Benned hitünket növeljed:
És Szentlelkeddel, kérünk, vigasztalj meg!
3. Jertek éh hozzám, bűnösök, / Fiaim nékem legyetek,
Atyátok lések tinétek,
Ha bűnötökből éh hozzám megtértek!
4. Értsük meg hát ő mondását, / Ismerjük meg bűneinket,
Kövessük meg Istenünket,
Így megmenthetjük ördögtől lelkünket.
5. Nincs igaz más, mint a Krisztus, / Igazság minden beszéde;
Azért maradjunk ezekben,
Ne kételkedjünk Isten beszédében.
6. Dicsérjük az Atya Istent, / Magasztaljuk Fiú Istent;
Vélük a Szentlélek Istent,
Három személyben csak egy örök Istent!

471 szöveg: Debrecen, 1560
dallam: népi gyűjtés, Moldva

1. Ke-gyel-mezz meg né-künk, nagy Úr Is - ten,

Ne hagyj min-ket el-vez-nünk bü-nünk-ben,

Kik min-den-kor bí-zunk szent ne - ved - ben:

Bü-nünk sze-rint ne bün-tess töm-löc - ben!

2. A te néped tenger vétkét vedd el, / És fedezd el bűnét kegyelmeddel, / Mert szent Fiad megváltta vérével, / Nem akart ő elvetni vétkünkkel.
3. Üdvözítő Isten, kérünk téged: / Jelenjék meg rajtunk kegyességed, / Távozzék el rólunk ítéleted, / Légyen velünk te szent Istenséged.
4. Vajon egyéb náladnál ki volna, / Hogy fogságból kiszabadítana? / Hanem csak te, Istennek szent Fia, / Ki magadat adád nagy fogságra.
5. Mutasd meg már irgalmasságodat, / Kegyes Isten, és nagy jóvótodat: / Add ismernünk a te szent Fiadat, / Ő kedvéért jelentsd meg magadat!
6. Hallgathassuk a te szent ígédet, / És hihessük te ígédetted: / Adj nekünk a jó ékességet, / Szabadítsd ki a fogságból néped!

7. Közel vagyon hívekhez az Isten, / Mert nem múlóképpen jó közénkben, / De örökké lakozik szívünkben: / Nem hagy vesznünk a hitetlenségben.
8. Higgyünk azért a Jézus Krisztusban, / Ne maradjunk bálványimádásban: / Nem hagy minket az Isten fogságban, / És nem adja népét nagy rabságban.

szöveg: Kádár F. 472
dallam: Debrecen, 1774 (Szent vagy örökké)

1. Jöjj, sza - ba - díts meg, ó, ke-gyes Is - ten,

a nyo-mo - rú - ság - ból,

Úzd el a rosz-szat, fé - le - lem át - kát,

végý ki a kí - nok - ból!

2. Nagy kegyelemmel, ha közeledtél, úgy se figyeltünk rád, Másokon hányszor nem könyörültünk, s mondtuk a szép imát.
3. Zengve dicsérünk, nem hiszünk benned, mozgat a rossz törvény, Átkos a szívünk, fegyver a szájunk, elnyel a mély örvény.
4. Ó, szabadíts meg szent Fiad által, vedd el a rontó bűnt, Moss meg egészen, tiszta örömré, Lelkedet add nekünk!
5. Nyisd meg az ajkunk, tárd ki a szívünk, adj hitet, Úr Isten, Hogy neved áldjuk, minden időben, szent Fiadért! Ámen.

1. Tisz-títsd meg szí - ved, Je - ru - zsa - lem né - pe!
Hogy meg-tar - tas - sál, mo-sódj hó - fe - hér - re,
Kar - ma-zsin szí - nú bú - ne - id -ből tisz - tulj,
Hogy ki ne pusztulj!

2. Szeplőtelen légy a Krisztus napjára,
Mert igen nagy volt váltságodnak ára,
Ártatlan omlott Királyodnak vére. / Térj meg kedvére!
3. Nem járhatsz folyvást annyi undokságban,
Részed így nem lesz mennyek országában.
Vedd fel a harcot, vedd fel a keresztet, / Vagy üdvöd vesztet!
4. Élj botlás nélkül, szentül, feddhetetlen,
Vizsgáld a törvényt lelkiismeretben.
Inkább fonj gyarló tested ellen ostort, / Semhogy bemocskold!
5. Tisztítsd meg ajkad oltárról vett szénnel,
Rútat ne illess, mit a lelked szégyell!
Jót cselekedjél mindenekkel bőven, / Minden idődben!
6. Új teremtés vagy: vetkezd le a régít!
Ördög, ha üldöz, e világ, ha rémít,
Csak meg ne hátrálj, maradj meg az újban, / Véled az Úr van!

1. Ó, ir - gal - mas Is - ten, Én kö - nyör - gé - sem - ben
Fü - le - det hoz - zám haj - t - sad;
Ó, i - gen jó Is - ten, Min - den szük - sé - gem - ben
Ál - dá - sod sza - po - rít - sad.

2. Ó, hatalmas Isten, / Keserűségemben / Szívemet vidámítsad;
Ó, nagy és szent Isten, / Minden félelmemben / Elmémet bátorítsad.
3. Ó, örök Úr Isten, / A veszedelmekben / Segedelmedet nyújtsad;
Ó, igaz Úr Isten, / Kétkedésemben / Hitemet gyámolítsad.
4. Ó, áldott Úr Isten: / Rossz testiségemben / Lelkem hozzád hódítsad;
Ó, erős Úr Isten, / A világ fényében / Szemem világosítsad.
5. Ó, teremtő Isten, / A kísértésekben / A Sátánt elfordítsad;
Ó, megváltó Isten, / Sok vétkezésimben / Irgalmad bizonyítsad.
6. Ó, szentelő Isten, / Erőtleniségemben / Kegyelmedet újítsad;
Ó, kegyelmes Isten, / Éltetemnek végében / Lelkemet boldogítsad.

1. Én Is - te - nem! Sok nagy bú - nöm
 lel - ke - met szo - ron - gat - ja;
 It - ten nin - csen, ki se - gít - sen,
 hát ki - hez fo - lya - mod - jam?

2. E világon minden úton akármerre indulok:
Súlyos terhem, betegségem ki elvegye, nem látok.
3. Hozzád térek, végy be, kérlek, Atyám, és haragodban
Meg ne büntess, légy kegyelmes hozzám te szent Fiadban!
4. Ha keresztet reám veted, adj engedelmes szívet,
Hogy tűréssel, reménységgel várjam üdvösségemet!
5. Nyújtsd kegyelmed és Szentlelked, mely engem vezéreljen;
Bűn, ellenség, hitetlenség kárhozatra ne vigyen!
6. Ha bűneim, büntetésim engemet rettentenek:
Rejtekhelye és reménye te vagy, Krisztus, lelkemnek.
7. Sebeidbe rejts el engem, hol bízvást megmaradok,
Bár kint valljak vagy meghaljak, jól tudom, hozzád jutok!
8. Te énnékem ellenségem haláloddal legyőzted,
Boldog helyem, üdvösségem a mennyben megszerezted.
9. Áldott Isten egy felségben, tebenned szívem örül:
Mert te szavad igaz marad: Aki hisz, az üdvözül!

1. Ó, ál - dan - dó Szent - há - rom - ság!
 Jö - vel, si - ess, Fő - bol - dog - ság,
 Nyö - gé - sem - re fi - gyel - mezz.
 Én Is - te - nem, ke - gyel - mezz!
 Ó, U - ram, U - ram, ne hagyj!
 Mert re - mény - sé - gem te vagy.

2. Ölelgess szent szerelmeddel, / Örök szövetségdből,
Takargass be védelmeddel, / Adj részt örökségdből:
Nézz régi irgalmadra, / Egyetlenegy Fiadra.
3. Ó, egyetlenegy segítőm, / Uram Jézus, irgalmazz!
Légy vélem, én Üdvözítőm, / A gonosztól oltalmazz!
Hiszen te értem jöttél, / Értem is vért öntöttél.
4. Gyógyítsd lelkem betegségét / Véres verejtékeddel,
A halálnak édességét / Újítsd drága véreddel,
Mert csak az lelkem bére, / Más érdem álljon félre.
5. Ó, vigasztaló Szentlélek, / Jövel segítségemre,
És míg itt mozgok és élek, / Készíts üdvösségemre.
Tartsd meg bennem a hitet, / Mit kegyelmed készített.
6. Bátoríts a halál ellen, / És ha már elaluszom,
Hogy a Sátán el ne nyeljen, / Te légy, Jézus, végső szóm.
Maradj velem mindvégig: / Kísérj engem az égig.

1. U - ram, bű - ne - ink sok - sá - ga, Un - dok - sá - ga

Ér - dem - li ha - ra - go - dat,

Mél - tók vagyunk, hogy el - le - nünk, Szent Is - te - nünk,

Fel - e - meld os - to - ro - dat.

2. De tudjuk, hogy ki megvallja / És megbánja / Bűneit, s hozzád meg - tér, / Azt nem küldöd el előled, / Sőt, tetőled / Bűnbocsánatot az nyer.
3. Azért hát mi is járulunk / És borulunk / Elődbe fájdalmasan, / Bű - nös lelkünknek kegyelmet, / Engedelmet / Kérvén alázatosan.
4. Szánj meg, Uram, ily ügyünkben, / Megtértünkben / Függeszd fel ostorodat. / Ó, hajtson hozzánk békére / Fiad vére, / Felejtsd el ha - ragodat.
5. Szólj hozzánk, Uram, csendesen / És édesen; / Félelmünk mindjárt széled, / És lelkünk is e szózáttól, / Mint harmattól / A hervadt vi - rág, éled.
6. Uram, végy minket kedvedbe, / Szerelmedbe, / Vigasztald meg szí - vünket. / Tőlünk soha ne maradj el, / Se ne hagyj el, / Hanem fogjad kezünket.

Nagyhét – Jézus Krisztus kínszenvedése és halála

Ajánlott zsoltárok és dicséretes virágvasárnapra: 118, 388,1-2, nagyhétre: 22, 69, 360, 444, 453-455.

szöveg: *Magno salutis gaudio* latin himnusz A. Ellinger átköltésében, 1578
fordítás: *Spáczai graduál*, 17. század eleje | dallam: Kolozsvár, 1744

481

1. Ör - ven - dez - zen már e vi - lág,

Lé - gyen min - den - ben vi - gas - ság,

Mert Krisz - tus min - de - nért vált - ság,

Min - den bű - nün - kért or - vos - ság.

2. Zakariás szent próféta / Már ezt régen megmondotta: Ör - vendezz, Sion leánya, / És örülj nagy vigasságba!
3. Ne félj, mert íme, örömed: / A te királyod jó neked; Szamár vemhén telepedett, / Mutatván nagy szelídséget.
4. Véle vagyon istensége, / Mondhatatlan nagy kegyelme, Jóvoluta, üdvözítése, / Mert ő mindeneknek feje.
5. Elöl s utol nagy serege / Szentlélek teljességében Hozsánnát kiált a mennybe, / Dávid fiának örömben.
6. Némelyek ruházatjukkal, / Krisztus útját méltósággal, Mások hintik zöld ágakkal: / Királyt tisztelnek azokkal.
7. Mi is azért királyunknak, / Menjünk elébe Urunknak; Vigyünk szép palmaágakat: / Hitünk győzedelmes voltát.
8. Dicsőség Atyánknak mennyben, / Mi királyunknak akképpen Szentlélekkel egyetemben, / Mostan és minden időben.

1. A nagy ki - rály jön, ho - z sán - na, ho - z sán - na,
Zeng e ki - ál - tás e - lőt - te, u - tá - na,
Zöld á - ga - kat szel - del - nek út - já - ra,
Bé - kes - sé - get hoz né - pe ja - vá - ra.
Ál - dott, a - ki jön az Úr - nak ne - vé - be',
Ál - ta - la lé - pünk az Is - ten ked - vé - be;
Bé - kes - ség ott fenn a menny - or - szág - ban,
Ál - dott az Is - ten a ma - gas - ság - ban!

2. Ó, szent Egyház, hívek boldog országa!
Mily édes ez a Jézus királysága!
Szelíd, szegény ez és alázatos,
De nagy hatalmú és csodálatos.
Igaz ez és a bűnből szabadító,
A bűnt, halált és népeket hódító;
Vasvesszővel bírja ellenségét,
De szelíden őrzi örökségét.
3. Jézus király, és magát annak vallja,
De hogy királlyá tegyék, nem javallja;
Sőt, noha Isten, Sion királya:
Lett az időben szolgák szolgálja.
Jön samárháton, alázatossággal,
Aki pedig bír az egész világgal;
Nem jön királyi fényes bíborban,
Nem fegyverekkel zörgő táborban.
4. Ó, édes Jézus, Atyádnak szent Fia!
Ó, Isten, néped kegyelmes királya!
Vezérelj jóra egész éltünket,
Tégy tulajdon népeddé bennünket.
Légy segítségül, ki a magasságban
Ülsz drága véreden szerzett országban;
Tégy engedelmes, hű polgárokká,
S nyert kincseidben birtokosokká.
5. Hogy csak a Jézus és az ő szent Atyja
Törvénye légyen és szent akaratja
Cselekedetink zsinórmértéke:
Áldott királyunk királyi széke
Hű szíveinkben légyen felemelve,
És hűségére életünk szentelve;
Tégyen méltóvá a Jézus vére
A boldog lelkek lakóhelyére.

Kiemelt versek: 1-2., 13-15.

1. Di - csérd lel - kem Is - te - ne - det,

Ki úgy sze - re - tett té - ge - det,

Hogy szent Fi - a kint szen - ve - dett,

É - ret - ted meg - fe - szít - te - tett.

2. Keresztfán bűnödért hala, / Ő szent vérével áldozta,
Halál tőriből oldozta, / Pokoltól megszabadíta.
3. Mert az Isten őtet tevő, / Ki bűnt nem tud vala, bűnné,
Hogy mi lennénk őáltala / Az Istennek igazsága.
4. Nem vala néki formája, / Sem szép ékes ábrázatja;
Testét vereségnek adta, / Gyalázattól el nem vonta.
5. Emberek között nem kedves, / Megvetetett és beteges,
Sok kínokkal rettenetes, / Szörnyű fájdalommal teljes.
6. Oly lett, mint ki előtt magát, / Ember elrejtí orcáját,
Mert semminek ítéltetett, / Csúfbeszéddel illetetett.
7. Mind azt gondolták: jóllehet / Hogy Istentől megveretett,
De a mi betegséginket, / Ő viselte sérelminket.
8. Midőn megostoroztatott, / Sebeivel meggyógyított,
A mi sok álnokságinkért, / Megrontatott bűneinkért.
9. Mi, mint juhok, elszéledtünk, / A bűn útján eltévedtünk:
Büntetését bűneinknek, / Szenvedte nagy vétkeinknek.

10. Noha ő nem cselekedett / Semminemű hitlenséget,
Álnokság szájában nem volt, / Bűn benne nem látatott:
11. Mint a bárány, olyaná lett, / Mely mézsárszékre vitetett,
S mint juh ötet nyírók előtt: / Megnémult, szája veszteglett;
12. Érettünk káromoltatott, / És méreggel itattatott,
Szörnyen megostoroztatott, / Ruhája sorsra osztatott.
13. És verejtékezett vérrel, / Koronáztatott tövissel,
Által veretett dárdával, / Így kiált fel nagy felszóval:
14. Én Istenem, én Istenem! / Miért hogy elhagyál engem?
Kezedbe ajánlom lelkem, / Immár letéveszem életem.
15. A mennyei magas égben / Istennek dicsőség légyen,
Ki szent Fiát küldé értünk, / Hogy Megváltónk lenne nekünk.

szöveg: *Vexilla regis prodeunt* latin himnusz (V. Fortunatus, 6. sz.) | fordítás: Sík S.
dallam: *Cantus catholici*, 1651

484

1. Ki - rá - lyi zász - ló jár e - löl,

Ke - reszt - fa tit - ka tün - dö - köl,

Me - lyen az é - let hal - ni szállt,

S meg - tör - te hol - ta a ha - lált.

2. Kegyetlen lándzsa verte át Gonosz vasával oldalát,
S mely szennyet, vétket eltörölt: Belőle víz és vér ömölt.
3. A szent ígéret, ím, betelt, Mit a hú Dávid énekelt:
„Az Úr, halljátok, nemzetek, Kereszten trónol köztetek.”
4. Szentháromság, dicsérjenek, Üdvösség kútja, mindenek!
Legyen győzelmünk, add meg ezt, A diadalmas szent kereszt!

1. Jé-zus, vi - lág meg-vál - tó - ja,

Üd-vös - sé-gem meg-a - dó - ja,

Meg-fe - szí - tett Is - ten Fi - a,

Bű-nöm-nek fán füg - gő dí - ja:

Jé - zus, en-gedd hoz-zád tér - nem,

Ve - led hal-nom, ve - led él - nem.

2. Szent kereszteden kereslek, Szomorú szívvel szemlélek,
Mert így gyógyulást reménylek: Moss meg szent véredben,
s élek.
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.
3. E keresztről, én Reményem, Tekints reám szerelmesen,
Épen téríts hozzád engem, Mondván: „Bűnöd elengedtem.”
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.
4. Ne gerjedezz vétkem ellen, Sőt, véreddel kegyelmesen,
Ily mocskos beteget, híven Moss meg, s büntől üres léssen.
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.

5. Engem ily nagy szerelmedből, Végy hozzád szent
kegyelmedből,
Vegyek erőt keresztedből, És végbúcsút bűneimtől.
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.
6. Ajánlom magamat néked: Sebeidben szívemet vedd;
Ó, nyíljál fel, piros forrás, Mert nagy bennem rád a vágyás!
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.
7. Ez keserves halálodért, Melyet felvettél éltémért,
Vedd szívemet mindezekért, Megérdemlett jutalmadért.
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.
8. Nyílj fel, édes szív rózsája, Jó illatú violája,
Hogy lehessen maradása Szívemnek, s benned lakása.
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.
9. Engem, bűnöst, kérlek, ne hagyj, Halál rabját kínra ne adj;
Sőt, ha eljő majd halálom: Szent jobbodra engedj állnom.
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.

» *Miért nevezed Őt „mi Urunknak”? – Azért, mert saját tulajdoná-
vá tett minket azáltal, hogy testünket-lelkünket a büntől és az ör-
dög hatalmából megváltotta, mégpedig nem holmi ezüstön vagy
aranyon, hanem az ő drága véréen. (Heidelbergi Káté 34)*

1. Ki - rá - lyi zász - lók lo - bog - nak,
Fény - lik tit - ka ke - reszt - fá - nak;
Az é - let ot - tan hal - ni tért,
Hol - tá - val nyer - vén drá - ga bért.

2. Átverve szeggel tagjai,
És kinyújtva szent karjai;
Üdvösségünknek ára lett,
Bűnünkért ő tett eleget.
3. Dávidnak bétölt írása,
Minden népeknek mondása:
Isten, kit felfeszítetek,
Úr lesz e fán felettetek.
4. Légy áldott, oltár s áldozat,
Mellyel Krisztusunk áldozott:
Holton az élet elesett,
S holtával adott életet.
5. Élő kútforrás, Szentháromság!
Téged áldunk, legfőbb Jóság!
Kérünk: a kereszt győzelmét,
Közöljed velünk érdemét!

1. Ha a ke - reszt - re néz sze - mem,
Me - lyen a menny Ki - rá - lya halt,
Leg - drá - gább kin - csem meg - ve - tem,
És büsz - ke - sé - gem tér - det hajt.

2. Ne hagyj, Uram, hogy kívüled
Dicsekvésem másban legyen,
Mi bennem hívság, gyűlölet,
Krisztusért veszni engedem.
3. Vérző seb lábán és kezén,
Tövis hasítja homlokát,
Szeretet kínja s égi fény
Formál tövisből koronát.
4. Hát én elébed mit vigyek?
Egész világ vajon mit ér?
Fogadd el bűnös szívemet,
Életemet kegyelmedért!

1. Ó, em-ber, si-rasd nagy bú-nöd,
Em-ber-ré lett ő é-ret-tünk,

Me-lyért Krisz-tus e föld-re jött,
Köz-ben-já-rónk lett mi-ne-künk

Meny-nye-i-di-cső-ség-ből!
Aty-já-nak jó-ked-vé-ből.

Sok be-te-get meg-gyó-gyí-tott,

Hol-ta-kat is fel-tá-masz-tott,

Míg el-jött az az ó-ra,

Hogy ér-tünk fel-ál-do-z-ta-tott,

Bú-nünk vál-lá-ra a-da-tott,

Fel-vi-vén ke-reszt-fá-ra.

2. Nagy hálát adjunk néki hát, / Mert értünk vállalt kínhalált:
Éljünk úgy, mint kívánja.
Vívjunk a bűnnel nagy csatát, / Krisztus majd győzedelmet ad,
Hallgassunk csak szavára!
Tőle tanul szeretetet, / Ki értünk halált szenvedett,
S így adott üdvösséget.
Ó, ember, nézd, a Golgotán / Bűnödért mily ítélet jár:
Gyűlölj meg minden vétket!

» És amikor ezt mondta, egyszerre megszólalt a kakas. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Azután kiment, és keserves sírásra fakadt. (Lk 22,60b–62)

1. Ó, Is - ten, ki a tö - ró - dött
Sőt a bá - nat-ból ej - tő - dött

Szí - vet meg nem u - tá - lod,
Köny - nye - ket meg - szám - lá - lod,

Ked - vel - jed ér - zé - si - met

És el - mél - ke - dé - si - met,

Me - lyek szí - vem - ben tá - mad - nak

Ha - lá - lán te szent Fi - ad - nak.

2. Mint sír a kertben magában, / Mint küszködik a harccal,
Mely a sötét éjszakában / A földre ejti arccal,
Hol kínjait lelkében / Érezvén és testében
Vércseppel verejtékezik, / Elalél és csüggedezik.
3. De új erőt vesz magának, / Lelkét megbátorítja,
Mint a vitéz, ha harcának / Kezdeté tántorítja.
Az eláruló csókra / Önként megy a kínokra
A fegyverekbe öltözött / Vérengző kísérek között.

4. A bíró, bár elismeri, / Hogy ő vétkét nem látja,
Elereszteni nem meri, / Ostor alá bocsátja.
Látja a nép véresen, / Nincs szíve, mely megessen,
Fakad ily gyilkos lármára: / Feszítsd fel a keresztfára!
5. Függsz már a fán kiterjesztett / Kezekkel felszegezve,
A föld testéből eresztett / Vérrel van befedezve.
Elalélván végtére / A kínok érzésére,
Meghal, Atyjához sóhajtva, / Fejét keresztféjére hajtva.
6. Ó, kínok közt elenyészett / Megváltóm a keresztfán!
Téged az egész természet / Búslakodva sirat s szán.
Reng a föld alkotmánya, / A holtakat kiadja;
A fényes nap is bújába, / Borul sötét éjszakába.
7. Elhal én bennem is a szív / Ez iszonyú látásra,
Bánatba merült lelkem hív / Bűneimért sírásra,
Mert tudom, hogy helyettem, / Ki sokképpen vétettem,
Szenvedéd a vereséget, / Mely így vet éltednek véget.
8. Bízom más részről, mert a hit, / Hogy értem ontottál vért,
Rettegésomban megnyihát, / Tudván, hogy érdemedért
Részeltetem az égben / Ama nagy dicsőségben,
Hol te, ki értem szenvedtél, / Örök méltóságot vettél.

» *Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfja, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. (Ézs 53,3–4a)*

1. Te, drá-ga Jé - zus, mi tör-tént te - vé - led,
Hogy oly ke - mé - nyen sújt a zord í - té - let?
A ször-nyű vét - ket el mi - vel kö - vet - ted?
Mi volt a tet - ted?

2. Megostoroznak, tövissel csúfolnak,
Arcodba vágnak, gúnyolódva szólnak,
Epét ecettel kínálgatni mernek,
Keresztre vernek.
3. Mondd, ennyi kínna mi az eredetje?
Jaj, vétkeimmel vertelek keresztre!
Amit Te szenvedsz, Jézus, én okoztam,
Fejre hoztam.
4. S mily büntetés, mit a világ Reád mért?
A jó nyájórző szenved a juháért;
A bűnért, melyet szolgák elkövettek,
Az Úr fizet meg.
5. Meghal a jó, ki hűség volt s alázat,
Az él, ki Isten bántására lázadt;
A vétkes ember sértetlen, s bilincsben
Ott áll az Isten.

6. Ó, mérhetetlen szeretet, csodás hit,
Amely a kínok zord útjára rávitt!
Én vigadozva élek és örömben,
Te kínözönben.
7. Ó, nagy Királyom, minden kor Királya,
Hűségedet hogy hirdethesse hála?
Nincs emberszív, melyben tanács fakadhat:
Néked mit adhat?
8. Ha trónusodnál, Jézusom, Vezérem,
Fejem ragyogva fürdik majd a fényben:
Énekelek, hol szentül zeng az ének,
Dicsérve Téged.

» Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. (Ézs 53,5b–7)

1. Pa - ra - di - csom - nak te szép é - lő fá - ja,
Ó, ke - gyes Jé - zus, Is - ten - nek Bá - rá - nya,
Te vagy lel - künk - nek i - gaz Meg - vál - tó - ja,
Sza - ba - dí - tó - ja.

2. Értünk egyedül szörnyű kint szenvedtél,
Mégfeszítettén töviset viseltél,
Mi bűneinkért véreddel fizettél, / És megölettél.
3. Csudánkra vannak a te szép gyümölcsid,
Nagy kínjaid közt való szent beszédid,
Kiket keresztfán szóltál, szent mondásid, / Hét szép szavaid.
4. Első szódban így könyörgél Istennek:
*Atyám, bocsásd meg bűnüket ezeknek,
mert nem tudják ők most, mit cselekesznek, / Kegyetlenkednek.*
5. Lőn második szó a szegény tolvajhoz,
Bűnén kesergő s törődő latorhoz,
Mondván: *Velem léssz ma Paradicsomban, / Szent országomban.*
6. Keserves szívű szentséges anyádnak,
Harmadik szódat nyújtád Máriának,
És ugyanakkor szóltál szent Jánosnak, / Mondván azoknak:
7. *Ímhol az anyád, kedves tanítványom,
Ímhol a fiad, asszony, már ajánlom,
Gyámolítóddul ezt a Jánost hagyom, / Kegyesen adom.*

8. Ártatlan Bárány, keserűségdben,
Negyed szód ez lőn nagy kísértetdben:
Én Istenem, én Istenem, ügyemben / Miért hagyál el?
9. Jövendölések mind beteljesedvén,
És minden dolgok már elvégeztetvén,
Mondád ötödször: *Szomjúhozom igen, / Szíved epedvén.*
10. Mikoron, Uram, a mérget elvéved,
Ottan hatodszor mondál ilyen ígét:
Bételjesedett és elvégeztetett / Váltáságnak dolga.
11. Reád érkezvén a szomorú halál,
Hetedszer ily szót s imádságot mondál:
Atyám, kezedbe tészem le lelkemet, / Én életemet.
12. Édes Jézusunk, szenteld meg lelkünket,
Hogy mi is megbocsáthassuk bűnüket
Mindeneknek, kik ellenünk vétettek, / És elestenek.
13. Adjad, hogy mi is értük könyörögjünk,
Téged követvén, szívből esedezzünk,
Hogy sok szentekkel tehozzád mehessünk, / Üdvözülhessünk.
14. A pályafutást mi is elvégezvén,
Lelkünket ajánlhassuk szent kezedben;
Mint megváltottak mondhassuk nagy szépen / Éltünk végében:
15. Hála legyen a mennybéli Istennek,
Ki megváltója a bűnös embernek,
És megszerzője szent békességünknek: / Üdvösségünknek.

1. A Bá-rány hord - ja csen - de - sen
Vál - lal - ja tisz - tán, bűn - te - len

Föl - di - ek min - den vét - két.
Bű - nő - sök bűn - hó - dé - sét.

El - in - dul, hor - doz szen - ve - dést,
Gúnyt, ha - lált, át - kot, meg - ve - tést,

Nem kí - ván köny - nyebb - sé - get.
El - vi - sel, hor - doz bünt és bajt,

Gol - go - ta fá - ján kint és jajt,
És szól: El - tú - röm ér - - - ted!

2. Nincs még ily áldott, hű barát,
Őt adta Isten nekünk.
Ő az, kit Atyja maga szánt
Szent váltságdíjnak értünk.
Ó, csodás égi szeretet!
Az Atyát arra készítetted,
Hogy Fiától megváljon.
S ki előtt ég és föld reszket,
Érettünk sírba fektetted
Győzni poklon, halálon.
3. Míg élek, el nem feledem,
Jézusom, hű szerelmed,
Átadom szívem, életem.
Szent hittel átölelek.
Csak rólad zengjen énekem!
Te bajban vigasz vagy nekem,
És harcban bátorságom.
Szomjamat oltó, hús forrás,
Árvaságban leghívebb társ,
Utam bármerre járom.
4. Ha célhoz érek egykoron,
S vár örök égi részem,
Hadd legyen véred bíborom,
Az fedjen el egészen!
Az legyen fénylő koronám,
Ha égi trónján vár reám
Szent felsége Atyámnak,
Ki veled eljegyzett engem,
Hogy égi ékességemben
Mint jegyessed ott álljak!

1. Ó, Krisztus-fő, te, zú-zott, Te, vé-res szen-ve-dő,
Te, tö-vis-ko-szo-rú-zott, Ki-gú-nyolt drá-ga fő,

Ki szép-ség tük-re vol-tál, É-kes, cso-dás, re-mek,

De most meg-csú-fo-lód-tál: Szent fő, kö-szön-te-lek!

2. Ékességed, te, drága, / Melytől máskor remeg
Világ hatalmassága, / Köpés mocskolta meg.
Milyen halványra váltál! / Szemed fényét, amely
Szébb volt minden sugárnál, / Ki rúttította el?
3. Mind, ami kín, ütés ért, / Magam hoztam Reád;
Uram, e szenvedésért / Lelkemben ég a vád.
Feddő szót érdemelve / Itt állok én, szegény,
S kérlek, lelked kegyelme / Sugározzék felém.
4. Itt állok – ó, ne vess meg – / A gyötrelmek helyén;
Amíg ki nem hűl tested, / El nem mozdulok én.
S ha életed kilobban, / Alácsuklik fejed,
Ölemben és karomban / Lesz nyugtató helyed.
5. Ó, légy érette áldott, / Jézus, Egyetlenem,
Hogy szörnyű kínhalálod / Nagy jót akar velem.
Add, hogy hódolva híven / Tőled ne térjek el,
S ha hűlni kezd a szívem, / Benned pihenjek el.
6. Mellőlem el ne távozz, / Ha majd én távozem,
A kínban, mit halál hoz, / Állj mellém, Jézusom.
Ha lelkem félve reszket, / S rettent a meghalás,
Nagy kínod és keresztet / Legyen vigasztalás.

7. Légy pajzsom és reményem, / Ha kétség látogat,
Vésem szívembe mélyen / Kereszthalálodat.
Rád nézsek, Rád szünetlen, / S ha majd szívem megáll,
Öleljen át a lelkem – / Így halni: jó halál.

szöveg: B. Bastie, †1841 | fordító: Áprily L. 494
dallam: Halle, 1704

1. Ó, Krisz-tus, lát-tam szen-ve-dé-sed,

S bor-zon-gá-som vé-get nem ért,

Jaj, hogy ha-lál-kín lett a ré-szed

É-ret-tem, ár-va bú-nő-sért.

2. A természet velünk zokogja / Haláloért fájdalmait,
Elbújt a nap, gyászukba rogyva / Siratnak választottaid.
3. Szent áldozat, tedd, meg ne szűnjünk / Kereszten látni tégedet!
Szent véred mossa csak le bűnünk, / Lelkünk előtt az tár eget.
4. Jóságod mély és mély a hála, / Amellyel hozzád fordulunk;
Bűnünkért mentél kínhalálba, / Egyetlen Megváltó Urunk.

1. Ó, ár - tat - lan - ság Bá - rá - nya,
E vi - lág - nak ki vagy á - ra,
Meg - tar - tó - ja, táp - lá - ló - ja,
Ál - dott légy, e - gek Ki - rá - lya!

2. Hogy érdemlettük ezt tőled, / Hogy miértünk ezt felvégyed?
Hogy szent tested vereséget, / Szenvedjen ennyi sérelmet?
3. Bár tiszta ártatlanság vagy, / Káromlónak is mondanak,
Ámde te mégis vesztegelsz, / Ily hamis vádra nem felelsz.
4. Mivelhogy Isten Fiának / Mondod magad, Messiásnak:
Káromlónak elneveznek, / Nem hisznek téged Istennek.
5. Áldott légy ezért, Jézusunk, / Édes megváltó Krisztusunk,
Fő tanítónk és orvosunk, / Megszabadító Királyunk!

1. Fel - né - zek rád, cso - das ke - reszt,
Hol szen - ve - dett, s meg - halt az Úr,
Ott kár - nak val - lom kin - cse - met,
És büsz - ke - sé - gem por - ba hull.

2. Az ég és föld itt összeér, / A menny kitarja bánatát.
Ó, nézd a megtört szenvedőt, / Rá kintövis fon glóriát!
3. Szívem dicsér, mert üdvömért / A Krisztus meghalt ott a fán.
Sok szegyet, bűnt és szenvedélyt / Otthagytam már a Golgotán.
4. Mit adhatnék kegyelmedért? / A földi kincs itt mit se ér.
E végtelen szeretetért / A teljes életem tiéd!

1. Jé - zus, Is - ten - nek Bá - rá - nya,

Kín - ja - i - dat ég s föld szán - ja.

A nap, a nap sö - tét - té vál - to - zik,

A föld, a föld reng és in - ga - do - zik.

2. Hegyek, halmok süllyedeznek, / A kősziklák repedeznek,
Holtak, holtak sírből feltámadnak, / A szent, a szent városban jelt adnak.
3. Íme, a templom kárpitja / Kettéhasad, és megnyitja
Helyét, helyét a szentek szentjének, / Isten, Isten szent közelségének.
4. Mindezekből, ó, mit értsünk? / És szívünkbe, ó, mit vessünk?
Isten, Isten végtelen kegyelmét, / Hozzánk, hozzánk csuda nagy szerelmét.
5. Fiát a szeretet Atyja / Kereszt kínjaira adja,
Értünk, értünk hogy eleget tégyen, / Urunk, Urunk s Üdvözítőnk legyen.
6. Köztünk van a Szentek Szentje: / A híveknek ezt jelentse
Az ép, az ép kárpit hasadása, / Földig, földig kettészakadása.
7. Jézus, ki értünk szenvedtél, / Hogy éljünk, halálra mentél:
Néked, néked szívből hálát adunk, / Holtig, holtig híveid maradunk.

1. Em - lé - kez - zünk menny Fi - á - ról,

Jé - zu - sunk - nak sok kín - já - ról,

Ér - tünk mi - ket szen - ve - dett.

2. Átvállalván bűneinket, / Ádám-hagyta szégyenünket,
Minden gonosz tetteket.
3. Isten küldte bús keresztre, / Áldozatnak őt jegyezte,
Őt, kin nem volt semmi folt.
4. Vérért adta vétkeinkért, / Eltékozolt életünkért
Az, ki örök tiszta volt.
5. Ki ne volna néki hálás? / Ki ne zengne néki áldást,
Szívből szóló éneket?
6. Bűnösökért büntelen holt, / Angyalok közt szent Király volt,
S csúful elítéltetett.
7. Vétkesekért kint, keservet, / Vett vállára súlyos terhet,
S népe leköpdöste őt,
8. Gúnyos szókkal őt sebezte, / Feszítette zord keresztre
Két hitvány lator között.
9. Ó, adj hitet, szent Királyunk, / Hogy örökkön téged áldjunk,
El ne feledjünk sosem.